

[Wihjelm]

i 1970, og dette udvalg, hvori deltog socialdemokratiet, venstre, konservative, radikale og SF, men ikke VS, rensede regeringen og efterretningstjenesterne. Det fandt intet grundlag for rigsretssag. Det konkluderede altså, at folketinget ikke var vildledt, men at regeringserklæringen med dens præciseringer blev efterlevet, og at tidligere registreringer var destrueret. Det er i dag bevisligt, at VS havde ret, og at udvalget blev ført bag lyset.

Takt og tone og almindelig høflighed indebærer, at man ikke betvivler en domstols gode vilje eller dens forsøg på at være upartisk, men VS er ikke i folketinget for at vise høflighed. Jeg bliver nødt til at sige, at vi har ingen grund til at tro på denne domstols upartiskhed eller vilje til at trænge til bunds; det måtte forudsætte en undersøgelsesdommer, som repræsenterede dem, som Hetler-FET-samarbejdet og registreringen er vendt imod, nemlig venstrefløjen. Det allermindste, man måtte forlange, var naturligvis en advokat for ofrene, som havde ret til at udspørge vidnerne. Men her sad ikke engang en advokat, som kunne indanke beslutningen om de lukkede døre. For at dommeren ikke i denne sag skulle stilles i samme urimelige situation som Bert Brechts dommer i »Det tredje riges frygt og elendighed«, så var vor justitsminister da så hensynsfuld ganske præcist at beskrive opgaven. Det skete i hr. Orla Møllers erklæring den 1. juli 1977, hvor han første gang meddelte, at han ville lade foretage en undersøgelse. Begundelsen var, at Ekstra Bladets løse påstande måtte tilbagevises, og at Ekstra Bladets daglige tilsvining af FET nu må høre op. Det var citater.

Eller som han sagde til Aktuelt, da domstolen var nedsat:

»Min beslutning om en undersøgelse skyldes hensynet til FETs anseelse, og jeg iværksætter undersøgelsen med henblik på at få FET rensat for de grove beskyldninger.«

Nu lod det sig jo ikke gøre at rense FET for de grove beskyldninger, for de viste sig såmænd at være rigtige hver og én, godt og vel endda, men Frank Poulsen gjorde, hvad han kunne under disse lidt uheldige omstændigheder. Alt det, som den ansvarlige minister kun et halvt år før havde talt om som tilsvining, bagvaskelse, grove beskyldninger og løse påstande, blev nu af domstolen erklæret for at være helt naturlige og rimelige

opgaver for efterretningstjenesten, som ikke gav anledning til så meget som påtale.

Om den seneste udvikling med fængslingen af Hetler og med ransagningen på Minuts redaktion, som ingen rigtig har kommenteret her i dag, vil jeg gerne sige, at vi er i VS ikke spor begejstrede for den måde, særdomstolen endelig viser tænder på. Efter at have behandlet de egentlig ansvarlige – nemlig de højtstående officerer i FET – med fløjlshandsker, efter at have undladt ethvert forsøg på at få dem til at meddele, hvad de resterende 32 bestillingsopgaver eller requests til Hetler gik ud på, efter at have forsømt enhver lejlighed til at ransage hos de folk, der bevisligt i modsætning til Hetler havde en svaghed for at destruere bevismateriale, efter at have affundet sig med enhver indlysende løgnagtig påstand om hukommelsestab hos disse intelligencævæsener uden at benytte sig af § 178 i retsplejeloven om fængsling for vidnevægring, slår domstolen ned på det i sammenligning ret uskadelige fjog til Hetler med ransagning og fængsling. Jeg kan godt se, at det kan være bekvemt både for regeringen, for kommissionsdomstolen og for efterretningstjenesten, men vi er ikke spor begejstrede bl. a. på grund af de perspektiver, der ligger i denne anvendelse for første gang af § 178.

Jeg vil derfor gerne have, at justitsministeren i denne debat vil garantere – og han skal få det skriftligt – at ransagningen på Minuts redaktion og fængslingen af Hans Hetler efter retsplejelovens § 178, stk. 1, nr. 5, har en så speciel baggrund i Hetlers samarbejde med FET og den særlige kommissionsdomstols opgaver i forbindelse hermed, at det ikke i mindste måde kan danne præcedens for ransagninger på bladredaktioner eller for fængsling for vidnevægring i nogen anden situation.

De forhold, der er bragt for dagen, kan ikke betragtes isoleret. For det første skal det bemærkes, at særdomstolen kun har redegjort for de affærer, som i forvejen var afsløret af Ekstra Bladet eller i direkte forlængelser heraf, og det til trods for, at det kun omfatter 2 af de mere end 30 requests, som FET har afgivet til Hetler. Både forsvarsministeren og justitsministeren har i svar til mig afvist at gøre noget for at skaffe de resterende mere end 90 pct. oplyst.